

Hiány és adósság

Kalmár Péter

Immár egy éve nincs közöttünk, mégis sokat gondolunk rá. Valamiképp azt szeretnénk, ha még most is felhívhatnánk vagy meglátogathatnánk Jutka nénit, azaz Gedeon Pálnét.

Szűk családi körben temették el, hivatalos nekrológ sem jelent meg róla, talán ezért is érezzük úgy, hogy velünk van még. De hiányzik is egyben.

Adósságot érzünk, amiért kedves egyesülete eddig semmilyen hivatalos közleményben nem emlékezett meg Róla.

Hogyan is kezdődött az élete?

1922. március 25-én született Debrecenben. A sokgyermekes szegény családot az édesanya tartotta össze. Egyszobás lakásban éltek, a rokonok segítsége nélkülözhetetlen volt.

A gyerekek hamar önállósodni kényszerültek. Jutka Pestre ment szakmát tanulni.

A háborús évek sok szenvedést, nélkülözést jelentettek számára. A deportálást a családból egyedül ő élte túl. Hazaérkezése után rövid időre Székelyhídra és Debrecenbe került, majd Budapestre jött, ahol férjhez ment Gedeon Pálhoz, a később közismertté vált publicistához.

1951-ben a Papír- és Nyomdaipari Műszaki Egyesületben helyezkedett el adminisztrátorként, 1954-ben pedig már az egyesület szervezőtitkára lett. Ezt a pozíciót 1982-ig töltötte be.

Az egyesületi szakmai körökben élénk munka folyt, a tagok száma egyre gyarapodott, nagyon sok fiatal vett részt a munkában, és élt az egyesület kínálta lehetőségekkel: szakmai előadások, tanfolyamok, klubjellegű összejövetelek, szimpóziumok, amelyek előkészítésében és lebonyolításában Gedeon Jutkának nagy része volt odaadásával, rátermettségével, lelkesedésével.

Pályafutása során az Egyesület több sikeres nemzetközi konferenciát szervezett.

Juhász Mihály, a Papíripari Vállalat volt vezérigazgatója, így emlékezik róla: „Szorosabb munkakapcsolat az 1956. évi konferencián alakult ki közöttünk. Ő szervezési felelős volt, én pedig pályakezdő mérnökként a részt vevő len-

gyel küldöttség patrónusa, a Szolnoki Papírgyárba szervezett szakmai kirándulás minde- nese. Az izgalmakban gazdag események alatt hamar kidomborodott Jutka nagyszerű egyé- nisége, derűs és segítő alaptermészete, kiváló tárgyalókészsége. Később kapcsolatunk tovább erősödött, és évtizedeken keresztül tapasztalhat- tam, hogy szakmáink – a papíripar és nyom- daipar – között igazi diplomataként tevékeny- kedett.”

Rózsahegyiné Kalmár Vera, aki a sikeres EU-CEPA konferenciák előkészítésében és lebonyolításában Gedeonné adjutánsa volt, megemlíti Jutka fáradhatatlanságát, külön kiemeli empatikus tulajdonságait: „Mindenkire kedves volt, érdeklődő, érzékeny az emberi problé- mák iránt. Személyes bája, tapintata, de ha kellett, határozott állásfoglalása, az igazságos- ság és a méltányosság iránti érzéke sok nehéz helyzeten segítette át az egyesületet is.”

Jutkának nagy szerepe volt abban, hogy mind a papíripari, mind a nyomdaipari szakosztály működése zavartalan legyen.

Minden egyesületi tag szerette őt. Az ide be- térőket mosoly és baráti szó fogadta.

A Sors kegyelméből és mindannyiunk öröme- re még sokáig aktív lehetett 1982 után is. Részt vett a közéletben, cikkírókkal tárgyalt, hogy az évtizedeken át dédelgetett szakmai folyó- irat, a Magyar Grafika rendre megjelenhessen, hirdetőket kerestetett, hogy a kiadás pénzügyi fedezete meglegyen. Gondja volt az egyesület másik lapjára, a Papíriparra is, a lap gazdasági ügyeinek intézésével.

Aktív és nyugdíjas kollégái ügyes-bajos dolgait segített elrendezni, hiszen sok embert ismert és őt is sokan ismerték, szerették.

Csak tavaly hagytott itt bennünket, és még mindig nem fogtuk fel, hogy ezután már csak odafentről figyelni a nyomdász és papíros kollé- gákat, akiknek rendezvényein házigazda lehe- tett, és akiket annyi éven át terelgetett a szak- mai egyeztetések korántsem sima ösvényein.